

формою взаємодії являє собою тьюторство в парах (діадах).

У залежності від мети тьюторської діяльності, змісту навчальної роботи з конкретного предмета й форм взаємодії студента і тьютора студентське тьюторство поділяється на такі види: персоналізована система інструктування; додаткове інструктування; студентське тьюторство в парах (діадах) (тьютор і студент навчаються на одному курсі, їхні ролі закріплені); тьютор і студент навчаються на одному курсі, їхні ролі взаємозамінні; тьютор і студент навчаються на різних курсах, їхні ролі закріплені); студентське тьюторство у групах (тьютор і студенти навчаються на різних курсах; тьютор і студенти навчаються одному курсі); студентське тьюторство при проведенні письмових робіт; студентське тьюторство при дистанційній формі навчання.

Зевако В. І.

ЕЛЕМЕНТИ ФУНКЦІОНАЛЬНОГО ПРИНЦИПУ ВИВЧЕННЯ МІСЦЕВОГО ВІДМІНКА СТУДЕНТАМИ-ІНОЗЕМЦЯМИ МЕДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Грамматика є необхідною основою вивчення способів поєднання мовних одиниць та їхнього використання під час спілкування. Особливо актуальні такі знання для іноземців, що опановують українську мову. Однією з найважливіших і одночасно найскладніших для засвоєння української мови як іноземної є категорія відмінка.

Вивчення відмінкових форм здійснюється через мовленнєву практику, в якій поєднуються знання фонетики й лексики: не засвоївши звукові особливості та певний лексичний запас української мови, студент не зможе реалізувати граматичні знання, зокрема про відмінкові форми. Отже, уявлення про іноземну мову формується через поняття мова – мовлення – комунікація. Мова в такому розумінні – це система звуків, слів, синтаксичних конструкцій; мовлення – це реалізація фонетичної, лексичної й граматичної систем за певними правилами; комунікація – це використання системи мови і мовних моделей в реальному спілкуванні, де крім лінгвістичних, представлені й екстралінгвістичні фактори.

Функціональний принцип вивчення іноземної мови враховує знання мовних моделей речень, у яких відображені граматичні зв'язки, та послідовність матеріалу, коли опанування граматичних форм і відповідної лексики залежить від частотності їхнього вживання. Наприклад, уведення відмінків визначається не звичною для описової граматики черговістю, а реальною частотою вживання відмінкових форм у мовленні.

Особливо цікавий з цієї точки зору місцевий відмінок, що належить до найбільш уживаних. Окремою темою його розглядають на другому курсі, а у складі інших відмінків під час вивчення іменника – після вступних тем з фонетики та графіки й розмовних тем «Моя сім'я», «Моя кімната», «Наш університет». Проте вже на початкових заняттях з української мови як іноземної (теми «Знайомство», «Моя сім'я») студенти засвоюють моделі:

Я живу в Тернополі (у Львові, в Україні, в гуртожитку, на квартирі).

Мої батьки живуть у Польщі (у Нігерії, у Пакистані, в Іраку, в Індії).

Я навчаюся в університеті. Брат навчається у школі. Тато працює на заводі. Сестра працює в поліклініці.

Студент пише / малює у зошиті (в альбомі, на дошці, на папері).

Я сиджу в аудиторії (в лабораторії, у класі, у кімнаті, в їдальні, у кафе, у ресторані) тощо.

Неможливо обійтися без прийменникових конструкцій місцевого відмінка при вивченні теми «Моя кімната». Читаючи нескладний текст, студенти запам'ятовують прийменниково-іменні сполучення з просторовим значенням, наприклад: Студенти живуть у гуртожитку. У кімнаті є ліжко, шафа, стіл. На підлозі лежить килим. На столі є ваза. У шафі одяг. На стіні висить картина. На підвіконні стоїть вазон. У кімнаті чисто та затишно.

Засвоюючи теми «Займенник», «Прикметник» і «Числівник», уже вивчені конструкції поступово ускладнюємо:

Я навчаюся в медичному університеті (на лікувальному факультеті, у першій групі).

Мама працює у нашій поліклініці (у міській лікарні, у цьому госпіталі, в

університетській бібліотеці).

Пацієнт лежить у іншій палаті (у нашій лікарні, у шостому кабінеті).

Студенти були в анатомічному музеї (у новому корпусі, у драматичному театрі, у цій аптеці).

Отже, на прикладі форм місцевого відмінка ми показали, що успішне засвоєння категорії відмінка починається до вивчення відповідної теми.

Karpets L., Sorokina J.

COMMUNICATIVE METHOD IN ENGLISH LANGUAGE TEACHING

The communicative approach is based on the idea that learning language successfully comes through having to communicate real meaning. When learners are involved in real communication, their natural strategies for language acquisition will be used, and this will allow them to learn to use the language. Practicing question forms by asking learners to find out personal information about their colleagues is an example of the communicative approach, as it involves meaningful communication. Classroom activities guided by the communicative approach are characterised by trying to produce meaningful and real communication, at all levels. As a result there may be more emphasis on skills than systems, lessons are more learner-centred, and there may be use of authentic materials.

Communicative competence refers to a learner's ability to use language to communicate successfully. Canale and Swain (1980) defined it as composing competence in four areas: words and rules, appropriacy, cohesion and coherence, use of communication strategies. The aim of communicative language teaching and the communicative approach is communicative competence. Testing communicative competence is challenging. Formats teachers can use to evaluate their learners' competence include information gap and role-play activities for speaking, letters for writing, and note-taking and summarising, which combines listening and writing competencies.

The Communicative Method is in reality an umbrella term – a broad approach rather than a specific teaching methodology, and has now become the accepted